

Въ Тракіѣ, тамъ, секи знай,
Какви долчета водни
Росятъ на често брѣгъ и край,
Какъвъ трѣндафелъ! като въ рай.
Какви полета плодни!

Ввредъ, гдѣ живѣхтъ Българи,
Страна благословенна!
Съ студены быстры извори,
Съ китны сѣнчасты горы
Пріятно се украсена.

Была бы міру златъ вѣнецъ
Да имаше ученѣе;
Но ты приличашъ на слѣпецъ,
И красный твой цвѣтецъ
Подъ простотѣхъ вѣхне.

Не щещъ ты слѣнце да гори
Ни мѣсячина свѣтлива,
Тебъ драги тъмны пещери.
Душа ти никакъ не мари
Ученѣе да добыва.

Да ли не ти е срамота!
Съ такъвзи даръ природный
Тѣй да лежишъ у тъмнотѣ,
Богатъ султанска доброта
Отворы пакъ слободный!

Защо отъ Дунавскы межди
До тъмны-тѣ усоби,
Претъмень облакъ да тежи,
Мъгла най-гѣста да лежи,
Въ очи да сѣ покои?